**ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA**

Lieta Nr.A420163316
AA43-0864-17/24

**SPRIEDUMS**
**Latvijas tautas vārdā**

**Rīgā** **2017.gada 21.februārī**

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente A.Reitupe,
tiesneses I.Amona un V.Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 2.februāra lēmuma Nr.22.11-5/828 atcelšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 25.oktobra spriedumu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) Nodokļu pārvaldes Liepājas klientu apkalpošanas centra 2015.gada 8.decembra lēmumu Nr.31.1-8.18.1/31189 (turpmāk – sākotnējais lēmums) adrese /adrese A/(turpmāk – strīdus adrese), iekļauta riska adrešu sarakstā.

Izskatot pieteicēja /pers. A/ apstrīdēšanas iesniegumu, ar dienesta 2016.gada 2.februāra lēmumu Nr.22.11-5/828 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka strīdus adresē 56 komercsabiedrībām saimniecisko darbību nav iespējams veikt, tādēļ tā atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta „a" apakšpunktam uzskatāma par riska adresi. Adreses iekļaušana riska adrešu sarakstā pieteicējam nerada tiešas nelabvēlīgas sekas, jo neietekmē pieteicēja īpašuma tiesības. Dienesta vērtējumā ir nepieciešams ierobežot iespēju reģistrēt komersantus vai ārvalstu filiāles ar krāpnieciskām pazīmēm, kuru darbības rada sekas, kas būtiski var aizskart valsts un sabiedrības intereses kopumā.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīts, ka pārsūdzētais lēmums ir prettiesisks un atceļams. Strīdus adrese riska adrešu sarakstā iekļauta nepamatoti. Pieteicēja ieskatā, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkts neatbilst Latvijas Republikas Satversmei un likuma atrunas principam. Adrešu iekļaušana riska adrešu sarakstā ierobežo personu tiesības veikt komercdarbību. Nav pieejama informācija par sekām, kuras rada iekļaušana riska adrešu sarakstā.

[3] Dienests paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu, pārsūdzētajā lēmumā minētos argumentus papildinot ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkts atbilst Latvijas Republikas Satversmei un starptautisko tiesību normām. Likumdevēja mērķis, pieņemot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 18.panta pirmās daļas 21.punktu un likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" $4.^{12}$panta otro daļu, bijis aizsargāt sabiedrības intereses no pretlikumīgas rīcības, un tas ir proporcionāls noteiktajiem šķēršļiem, jo persona, kas izvairās no nodokļu nomaksas, ar savu rīcību nodara valstij zaudējumus. Dienests, veicot nodokļu iekasēšanu, nodrošina iespēju valstij īstenot aizsardzības, sociālās, vides aizsardzības un citas programmas, regulēt ienākumu sadalījumu starp valsts un pašvaldību budžetiem, iezīmēt nodokļu ieņēmumus īpašiem mērķiem un noteikt valsts ieņēmumu izlietošanas virzienus, lai budžeta resursi tiktu izlietoti pēc iespējas efektīvāk.

Ir nepieciešams ierobežot negodprātīgu nodokļu maksātāju, kas nodarījuši kaitējumu valsts budžetam, kropļojuši komerciālo vidi un samazinājuši sabiedrības labklājību, iespēju reģistrēt komersantu vai ārvalsts filiāli ar krāpnieciskām pazīmēm adresēs, kas atbilst riska adreses statusam, lai efektīvi atturētu minētās adreses iesaisti uzņēmējdarbības vidē. Tādēļ Uzņēmumu reģistra pieņemtais lēmums atlikt ieraksta izdarīšanu komercreģistrā, ja komersanta vai ārvalsts komersanta filiāles adrese ir iekļauta riska adrešu sarakstā, ir samērīgākais veids, kā sabalansēt pušu tiesiskās intereses.

[3.2] Likuma atrunas princips nav pārkāpts, jo likums „Par nodokļiem un nodevām" piešķir tiesības dienestam pēc

minētā likuma 1.panta 30.punktā noteikto kritēriju konstatēšanas pieņemt lēmumu par adreses iekļaušanu riska adrešu sarakstā.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 1.decembra spriedumu pieteikums noraidīts.

Tiesa spriedumu motivējusi šādi.

[4.1] Atsaucoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta „a" apakšpunktu, tiesa norādījusi, ka riska adrese ir nodokļu maksātāja adrese, ja dienests ir konstatējis, ka ne nodokļu maksātāja juridiskajā adresē, ne reģistrētās struktūrvienības, ja tāda ir, adresē saimniecisko darbību nav iespējams veikt.

Tiesa, atsaucoties uz Komerclikuma 139.pantu un juridiskajā literatūrā paustajām atziņām, secinājusi, ka komersants izvēlas juridisko adresi, kur tā valdes loceklis būs sastopams.

Tiesa nozīmi piešķīrusi dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes amatpersonas 2015.gada 15.oktobrī veiktajai strīdus adresē esošā nekustamā īpašuma apsekošanai. No apsekošanas akta Nr.23.3.3/304 tiesa secinājusi, ka strīdus adresē atrodas daudzdzīvokļu dzīvojamā ēka. Apsekošanas laikā iekļūšana vienā no ēkas telpām (Nr.30) netika nodrošināta un SIA „Forsy" (viens no strīdus adresē reģistrētajiem komersantiem) pārstāvji strīdus adresē neatradās un saimniecisko darbību neveica.

Tiesa, pārbaudot publisko datu bāzi Lursoft, secinājusi, ka pieteicējs kā vienīgā amatpersona bijis vai ir 10 no 56 komersantiem, kas reģistrēti strīdus adresē, proti, SIA /Nosaukums A/, SIA /Nosaukums B/, SIA /Nosaukums C/, /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums E/, SIA /Nosaukums F/, SIA /Nosaukums G/, SIA /Nosaukums H/, SIA /Nosaukums I/ un SIA /Nosaukums J/.

Atbilstoši apsekošanas aktam Nr.23.3.3/304 strīdus adresē neviens no minētajiem komersantiem nebija sastopams, tostarp nebija sastopams arī pieteicējs.

Tiesa, atsaucoties uz juridisko literatūru, secinājusi, ka izšķiroša nozīme ir tam, vai strīdus adresē parasti notiek ar sabiedrības vadīšanu saistītas darbības vai valdes locekļi reāli strīdus adresē darbojas un pieņem lēmumus.

Novērtējot kopsakarā šādus apstākļus, proti, pirmkārt, divas strīdus adresē reģistrētas komercsabiedrības ir viltojušas dokumentus, kas apliecina pieteicēja piekrišanu strīdus adresi reģistrēt kā minēto komersantu juridisko adresi, otrkārt, par pārkāpumiem nodokļu ieņēmumu jomā 14 strīdus adresē reģistrētas komercsabiedrības ir izslēgtas no dienesta ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo personu reģistra, visbeidzot, divām komercsabiedrībām ir apturēta saimnieciskā darbība, tiesa secinājusi, ka tik daudzu komercsabiedrību reģistrēšana vienā adresē noved pie faktiskas nespējas tās vadīt un pieņemt lēmumus šajā adresē. Tādējādi pieteicējam nav iespējams kontrolēt un nodrošināt Komerclikuma 139.pantam atbilstošu strīdus adreses izmantošanu.

Strīdus adresē praktiski nevar vadīt komercsabiedrību, tādēļ saimniecisko darbību nav iespējams veikt. Saimnieciskās darbības jēdziens ir aplūkojams ne tikai attiecīgā komercdarbības veida izpratnē, bet arī tādā aspektā, lai tiktu nodrošināti kapitālsabiedrības pastāvēšanas kritēriji, no kuriem viens ir juridiskā adrese.

[4.2] Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa piekritusi dienesta viedoklim, ka, pieņemot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 18.panta pirmās daļas 21.punktu un likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" 4.panta otro daļu, likumdevēja mērķis ir bijis ierobežot iespēju reģistrēt komersantu vai ārvalstu filiāli, ja faktiski attiecīgajā adresē saimniecisko darbību jeb komercdarbības pārvaldi nevar veikt.

[5] Pieteicējs par minēto pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis apelācijas sūdzību, norādot šādus apsvērumus.

Tiesa atstājusi bez ievērības pieteicēja lūgumu izvērtēt likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta un $34.^3$panta atbilstību Latvijas Republikas Satversmei, kā arī nav izvērtējusi nepieciešamību iegūt Satversmes tiesas interpretāciju par minētajām tiesību normām. Pieteicēja ieskatā minētās tiesību normas ir dažādi interpretējams.

Lēmums, ar kuru adrese tiek iekļauta riska adrešu sarakstā, pārkāpj vispārējos tiesību principus un piešķir nesamērīgi plašas pilnvaras dienestam. Pieteicējam tas liedz iespēju lūgt lēmuma tiesiskuma pārbaudi augstākā iestādē un tiesā, ievērojot, ka adreses iekļaušana riska adrešu sarakstā ierobežo lēmuma adresātu no tā pieņemšanas dienas. Atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 81.panta piekto daļu, pieteicējs norādījis, ka izpildāmam būtu jābūt nevis sākotnējam lēmumam, bet gan pārsūdzētajam lēmumam. Pārsūdzētais lēmums mazāk ierobežoja pieteicēja tiesības, tomēr konkrētajā gadījumā strīdus adreses iekļaušana riska adrešu sarakstā notikusi uz sākotnējā lēmuma pamata.

Pieteicējs lūdzis izskatīt lietu mutvārdu procesā.

[6] Dienests paskaidrojumā par apelācijas sūdzību lūdzis to noraidīt kā nepamatotu, paužot viedokli, ka pirmās instances tiesas izdarītie secinājumi ir pareizi un pamatoti ar atbilstošām tiesību normām un lietā esošajiem pierādījumiem.

**Motīvu daļa**

[7] Izvērtējusi izskatāmās lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums – noraidāms.

[8] Apelācijas sūdzībā ir izteikts lūgums lietu izskatīt mutvārdu procesā.

Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā. Tiesa, izvērtējot procesa dalībnieka motivētu lūgumu, var

noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā.

Pieteicēja lūgums nav motivēts, proti, vispār nav norādīti kādi iemesli un apstākļi, kuru dēļ konkrētā lieta būtu jāizskata mutvārdu procesā.

Kā atzīts judikatūrā, lietas izskatīšana tiesas sēdē ir lietderīga gadījumos, kuros no lietā esošajiem dokumentiem nevar gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu. Šādos apstākļos personu uzklausīšana tiesas sēdē var sekmēt pareizu izskatāmā jautājuma izlemšanu. Savukārt, ja lietas materiāli ir pietiekami izskatāmā jautājuma izlemšanai, tad mutvārdu process parasti nav lietderīgs (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014.gada 6.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-34/2014 6.punktu*).

Administratīvā apgabaltiesa, novērtējot lietā esošos materiālus, atzīst, ka konkrētās lietas objektīvai izskatīšanai apelācijas instances tiesā nav nepieciešams mutvārdu process, jo lietas izskatīšana mutvārdu procesā notika pirmās instances tiesā, kur lietas dalībnieki sniedza paskaidrojumus par lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, izteica apsvērumus par otra lietas dalībnieka argumentiem, uzdeva jautājumus un saņēma uz tiem atbildes. Lietas dalībnieki paskaidrojumus ir snieguši arī rakstveidā. Tāpat arī apelācijas sūdzībā pieteicējs izteicis savus apsvērumus par pirmās instances tiesas izdarītajiem secinājumiem.

Ņemot vērā minēto, pieteicēja lūgums par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiek noraidīts, jo no lietā esošajiem materiāliem var gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu un lietu ir iespējams objektīvi izskatīt rakstveida procesā.

[9] Lietā izšķirams strīds par to, vai dienests pamatoti strīdus adresi iekļāvis riska adrešu sarakstā saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta „a" apakšpunktu.

[10] Likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta otrās daļas 35.punkts noteic, ka dienesta ģenerāldirektoram un viņa vietniekiem, dienesta ģenerāldirektora pilnvarotajiem struktūrvienību vadītājiem un viņu vietniekiem nodokļu administrēšanā ir tiesības normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos un kārtībā pieņemt lēmumu par nodokļu maksātāja adreses iekļaušanu riska adrešu sarakstā.

Atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 18.panta pirmās daļas 21.punktam nodokļu administrācijai ir pienākums uzturēt riska adrešu sarakstu un riska personu sarakstu atbilstoši šā likuma 1.panta 31.punktā noteiktajiem kritērijiem un regulāri sniegt šo informāciju Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistram.

Saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta „a" apakšpunktu riska adrese ir nodokļu maksātāja adrese, ja dienests ir konstatējis, ka ne nodokļu maksātāja juridiskajā adresē, ne reģistrētās struktūrvienības, ja tāda ir, adresē saimniecisko darbību nav iespējams veikt.

No minētajām tiesību normām izriet, ka dienestam kā kompetentajai iestādei ir pienākums adresi iekļaut riska adrešu sarakstā, ja juridiskajā adresē saimniecisko darbību nav iespējams veikt.

Ievērojot minēto, apgabaltiesai jāpārbauda, vai pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā pastāvēja likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1. panta 30. punkta „a" apakšpunktā minētie priekšnoteikumi pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai, proti, jāpārbauda, vai strīdus adresē ir iespējams veikt saimniecisko darbību, t.i., jebkuru sistemātisku, patstāvīgu darbību par atlīdzību (Komerclikuma 1.panta trešā daļa).

[11] Saskaņā ar Komerclikuma 139.panta pirmo daļu sabiedrības juridiskā adrese ir adrese, kurā atrodas sabiedrības vadība (sabiedrības sēdeklis). Tas nozīmē, ka komersants izvēlas tādu juridisko adresi, kur tās valdes loceklis būs sastopams.

Komerclikuma 139.pants noteic kapitālsabiedrības juridiskās adreses kritēriju, piesaistot deklarējamo sabiedrības juridisko adresi pie sabiedrības sēdekļa jeb vietas, no kuras sabiedrība tiek faktiski vadīta. Normas mērķis ir trešo personu aizsardzības interesēs padarīt sabiedrības vadību, respektīvi – valdi sasniedzamu un panākt, lai publiskā reģistrā ierakstītās ziņas atbilstu faktiskajai situācijai. Tādēļ komentējamā normā runa ir par faktisko sabiedrības vadības atrašanās vietu, nevis par formālu adresi, uz kuru var tikai nosūtīt korespondenci. Sabiedrības sēdeklis nenozīmē vietu, kurā kādam pastāvīgi jāuzturas. Tā ir vieta, kurā *parasti* notiek ar sabiedrības vadīšanu saistītas darbības. Sabiedrības sēdeklis var būt šīs sabiedrības birojs, ja tāds ir iekārtots un ja valdes locekļi tajā reāli arī darbojas (piemēram, notur valdes sēdes vai citādi pieņem lēmumus). Sabiedrības sēdeklis var būt arī šīs sabiedrības valdes locekļa dzīvesvietas adrese, piemēram, ja sabiedrībai nav atsevišķa biroja (*sk. Strupišs A. Komerclikuma komentāri – B daļa „Komersanti". Rīga: A.Strupiša juridiskais birojs, SIA, 2003., 33.lpp.*).

Tādējādi komercsabiedrības juridiskā adrese ir faktiskā komercsabiedrības vadības atrašanās vieta, kurā notiek ar sabiedrības vadīšanu saistītas darbības vai valdes locekļi reāli adresē darbojas un pieņem lēmumus.

[12] Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, atzīst, ka strīdus adresē 56 komercsabiedrībām nav iespējams veikt saimniecisko darbību, tostarp tās objektīvi nevar realizēt ar sabiedrības vadīšanu noteiktās funkcijas, piemēram, ierīkot biroju, kā arī nevar nodarboties ar deklarēto pamatdarbības veidu. Apgabaltiesa šādu secinājumu pamato ar turpmāk norādīto.

Pirmkārt, no lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējam piederošais nekustamais īpašums ir divistabu dzīvoklis daudzdzīvokļu dzīvojamās ēkas ceturtajā stāvā ar kopējo platību 40,9 $m^2$, savukārt dzīvojamo telpu platība ir attiecīgi 10,6 $m^2$ un 14,6 $m^2$ (*lietas 38.-39.lapa*). Minēto telpu platība ir acīmredzami nepietiekama, lai 56 komercsabiedrības, kas reģistrējušas savu juridisko adresi strīdus adresē, tajā varētu ierīkot biroju un reāli darboties,

tostarp vadīt sabiedrību un pieņemt lēmumus. To, ka strīdus adresē neviens no 56 komercsabiedrību pārstāvjiem faktiski neatrodas, apstiprina dienesta 2015.gada 15.oktobrī veiktā strīdus adreses apsekošana (*apsekošanas aktu Nr.23.3.3/304 skatīt lietas 42.-43.lapā*), proti, dienests apsekoja SIA „Forsy", kas norādījusi strīdus adresi kā juridisko adresi. Apsekošanas laikā strīdus adresē iekļūt nebija iespējams, norādes par SIA „Forsy" atrašanos minētajā adresē netika konstatētas, kā arī komercsabiedrības pārstāvji netika sastapti. No minētā izriet, ka SIA „Forsy" savā juridiskajā adresē nav sasniedzama un saimniecisko darbību neveic. Apgabaltiesas ieskatā, ja kāda no 56 komercsabiedrībām reāli izmantotu strīdus adresi saimnieciskajai darbībai vai arī biroja vajadzībām, nav ticams, ka apsekošanas laikā kāds no šo komercsabiedrību pārstāvjiem netiktu sastapts strīdus adresē. Ņemot vērā telpu platību, to atrašanos daudzdzīvokļu ēkas ceturtajā stāvā, to, ka apsekošanas laikā strīdus adresē nebija sastopams nevienas komercsabiedrības pārstāvis un to, ka ēkā nav atrodamas norādes par komercsabiedrību atrašanos strīdus adresē, tostarp, informācija par komercsabiedrību darba laiku vai cita kontaktinformācija, apgabaltiesa atzīst, ka strīdus adresē nav iespējams nodrošināt 56 komercsabiedrību vadīšanu. Turklāt vērā ņemams apstāklis, ka arī pieteicējs, būdams 10 komercsabiedrību vienīgā amatpersona (SIA /Nosaukums A/, SIA /Nosaukums B/, SIA /Nosaukums C/, SIA /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums E/, SIA /Nosaukums F/, SIA /Nosaukums G/, SIA /Nosaukums H/, SIA /Nosaukums I/ un SIA /Nosaukums J/), strīdus adresē nebija sastopams. Līdz ar to pirmās instances tiesa pamatoti norādīja, ka pie šāda apjoma pieteicējam vairs nav iespēja kontrolēt un nodrošināt tādu adreses lietošanu, kas atbilstu Komerclikuma 139.panta mērķim.

Otrkārt, ievērojot iepriekš konstatētos apstākļus, proti, to, ka nekustamais īpašums ir divistabu dzīvoklis daudzdzīvokļu ēkas ceturtajā stāvā 40m$^2$ platībā, kā arī apstākli, ka 48 no 56 komercsabiedrībām nav reģistrētu struktūrvienību, secināms, ka strīdus adresē šīm 48 komercsabiedrībām nav iespējams nodrošināt deklarēto pamatdarbības veidu, piemēram, SIA „Forsy" deklarētais pamatdarbības veids ir automobiļu un citu vieglo transportlīdzekļu pārdošana, SIA „GRATA FLO" – dobo stikla izstrādājumu ražošana, cita veida izdevumu iespiešana, SIA „AMEDA" – cauruļvadu, apkures un gaisa kondicionēšanas iekārtu uzstādīšana, SIA „SKYPHONE" – ķīmisko vielu vairumtirdzniecība, automobiļu pārdošana, cita izklaides un atpūtas darbība, SIA „SAGA LUKS" – frizieru un skaistumkopšanas pakalpojumi, SIA „TDP" – elektroapgādes un telekomunikāciju sistēmu būvniecība, finiera lokšņu un koka paneļu ražošana, SIA „Beily" – apavu un ādas izstrādājumu mazumtirdzniecība specializētajos veikalos.

Kā jau iepriekš minēts, pieteicējs ir 10 komercsabiedrību vienīgā amatpersona un arī šo sabiedrību deklarētais pamatdarbības veids ir tāds, kura nodrošināšanai ir nepieciešamas telpas vai/un struktūrvienības. Pieteicējs ne pieteikumā, ne pirmās instances tiesas sēdē, ne apelācijas sūdzībā nav norādījis, kā tiek nodrošināta šo komercsabiedrību reāla saimnieciskā darbība, lai arī atsevišķu komercsabiedrību deklarētais pamatdarbības veids ir tāds, kuru nav iespējams realizēt pieteicēja nekustamajā īpašumā, piemēram, SIA /Nosaukums D/ pamatdarbības veids ir tabakas izstrādājumu ražošana, SIA /Nosaukums C/ – plaša sortimenta preču vairumtirdzniecības starpnieku darbība, elektrisko mājsaimniecības ierīču vairumtirdzniecība, SIA /Nosaukums G/ – frizieru un skaistumkopšanas pakalpojumi.

Treškārt, fakts, ka 14 komercsabiedrības izslēgtas no dienesta pievienotās vērtības nodokļu maksātāju reģistra pēc dienesta iniciatīvas, divām apturēta saimnieciskā darbība, rada pamatotas aizdomas, ka minētās komercsabiedrības dibinātas fiktīviem mērķiem. Formāla juridiskās adreses reģistrēšana un reālas saimnieciskās darbības vietas neesība (struktūrvienību neesība) ir arī viena no pazīmēm, kas norāda uz komercsabiedrības fiktīvo raksturu. Turklāt pieteicējam ir zināms par šo uzņēmumu fiktīvo raksturu, jo 54 komercsabiedrības reģistrētas ar paša pieteicēja piekrišanu. Turklāt ņemams vērā apstāklis, ka pieteicējs nav aizpildījis dienesta 2015.gada 25.novembra vēstulei pievienoto pielikumu par ienākumu gūšanu no nekustamā īpašuma nomas. Arī pieteikumā tiesai, pirmās instances tiesas sēdē un apelācijas sūdzībā pieteicējs nav uzrādījis no nekustamā īpašuma nomas gūtos ienākumus un nav iesniedzis attiecīgus pierādījumus, kas arī ir papildu pamats apšaubīt reālu nomas attiecību pastāvēšanu starp pieteicēju un nomniekiem.

Pieteikumā tiesai pieteicējs norādījis, ka pārsūdzētais lēmums ierobežo pieteicēja tiesības veikt uzņēmējdarbību, taču nav konkretizējis, kāda veida uzņēmējdarbību pārsūdzētais lēmums ierobežo. Apgabaltiesas ieskatā šāda pieteicēja norāde apliecina, ka pieteicējam papildu ienākuma avots ir atļauja viņa īpašumā reģistrēt juridisko adresi, līdz ar to apgabaltiesai nav šaubu, ka pieteicējam bijis zināms par formālu komercsabiedrību juridisko adrešu reģistrēšanu.

Apgabaltiesai arī nav šaubu par likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta piemērošanas kritērijiem, līdz ar to ir noraidāmi pieteicēja iebildumi, ka minētā tiesību norma ir dažādi tulkojama, turklāt pieteicējs izvirzot šādu apgalvojumu, to nav argumentējis.

[13] Pieteicējs kļūdaini uzskata, ka strīdus adreses iekļaušana riska adrešu sarakstā notikusi uz sākotnējā lēmuma pamata, jo pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītā kārtība ir attiecināma uz lēmuma par personas iekļaušanu riska personu sarakstā spēkā stāšanos (likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.$^3$panta otrā daļa). Izskatāmajā lietā pārsūdzētais lēmums stājās spēkā vispārējā Administratīvā procesa likumā paredzētajā kārtībā. Konkrētajā lietā ir strīds par to, vai dienests pamatoti iekļāvis strīdus adresi riska adrešu sarakstā, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta „a" apakšpunktu. Savukārt likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.$^3$pants, uz kuru pieteicējs atsaucas apelācijas sūdzībā, noteic kārtību, kādā tiek pieņemts lēmums par personas iekļaušanu riska personu sarakstā. Ņemot vērā, ka personas iekļaušana riska personu sarakstā nav izskatāmās lietas priekšmets, apgabaltiesa pieteicēja apsvērumus par likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.$^3$panta piemērošanu šajā lietā nevērtēs.

Dienests gan sākotnējā lēmumā, gan pārsūdzētajā lēmumā pieteicējam vairākkārt izskaidrojis, ka pārsūdzētais lēmums pieteicējam nerada tiešas nelabvēlīgas sekas, jo neietekmē pieteicēja tiesības nekustamo īpašumu lietot, atsavināt un

apgrūtināt ar lietu tiesībām.

Pieteicējs apelācijas sūdzībā pareizi atsaucas uz Administratīvā procesa likuma 81.panta piekto daļu, jo administratīvais akts apstrīdēšanas procesā iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Tādējādi apstrīdēšana ir tā paša administratīvā procesa turpinājums nākamajā stadijā. Apstrīdēšanas procesā netiek izdots jauns administratīvais akts, bet apstiprināts vai mainīts sākotnējā administratīvā akta formulējums. Tā tas ir arī izskatāmajā gadījumā, proti, ar dienesta sākotnējo lēmumu strīdus adrese iekļauta riska adrešu sarakstā, savukārt ar pārsūdzēto lēmumu sākotnējais lēmums atstāts negrozīts, līdz ar to nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka pārsūdzētais lēmums mazāk ierobežo pieteicēja tiesības nekā sākotnējais lēmums.

[14] Apelācijas sūdzībā pieteicējs lūdz izvērtēt likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmei.

Administratīvā procesa likuma 104. panta pirmā daļa noteic, ka, pārbaudot administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu, tiesa šaubu gadījumā pārbauda, vai iestādes piemērotā vai administratīvajā tiesas procesā piemērojamā tiesību norma atbilst augstāka juridiskā spēka tiesību normām. Minētā panta otrā daļa noteic, ja tiesa uzskata, ka tiesību norma neatbilst Satversmei vai starptautisko tiesību normai (aktam), tā tiesvedību lietā aptur un nosūta motivētu pieteikumu Satversmes tiesai.

No minētā secināms, ka pieteikuma nosūtīšana Satversmes tiesai nav tiesas pienākums, bet tiesības, kas tiek izmantotas tikai tādā gadījumā, ja tiesa uzskata, ka tiesību norma neatbilst Latvijas Republikas Satversmei vai starptautisko tiesību normai (aktam). Konkrētajā gadījumā apgabaltiesai nav šaubu, ka pieteicēja apstrīdētā norma ir leģitīma un atbilstīga Latvijas Republikas Satversmei. Turklāt pieteicējs, piesakot šādu lūgumu, nav motivējis, kā izpaužas minētās tiesību normas neatbilstība Latvijas Republikas Satversmei, kā arī nav norādījis, kuram tieši Latvijas Republikas Satversmes pantam tiesību norma neatbilst. Savukārt Administratīvā apgabaltiesa nekonstatē likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 30.punkta neatbilstību Latvijas Republikas Satversmei, tāpēc pieteicēja lūgums vērsties ar pieteikumu Satversmes tiesā ir noraidāms.

[15] Ņemot vērā minēto, Administratīvā apgabaltiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu, savukārt pieteikumu – par noraidāmu.

[16] Ievērojot iepriekš konstatēto, apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesas spriedums kopumā ir pamatots.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

**nosprieda**

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 2.februāra lēmuma Nr.22.11-5/828 atcelšanu.

Spriedumu viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente A.Reitupe

I.Amona

Tiesneses

V.Zommere